

BARNDOMENS ÄRR GÅR ALDRIG BORT

– men jag har fått min revansch!

De var en lycklig familj, Krister, 3 år, hans mamma, pappa och två yngre bröder. Men så träffade mamman en annan. Familjen splittrades och Krister skickades till barnhem. Där blev han kvar i elva kärlekslösa år. I dag är Krister Lumme i Mariefred 60 år och har blivit en röst för andra med samma erfarenheter.

Text: BITTE KEMPE BJÖRKMAN Bild: ÅKE CYRUS och PRIVAT

Femåriga Krister ligger ensam i sovsalen på barnhemmet. Det är snöstorm, kylan tränger in genom väggarna. Han kurar ihop sig i fosterställning och drar täcket över sig, försöker finna tröst i sig själv. Han har insett att mamma inte kommer att hämta honom.

I elva år blev Krister Lumme, snart 60 år, kvar på det åländska barnhemmet. Elva år av kärlekslöshet, utan kramar eller uppmuntran. Den totala motsatsen till åren innan han blev omhändertagen.

– Vi var en lycklig och harmonisk familj. Pappa var sjöman. Mamma var hemma med mig och mina två småbröder. Men när jag var i treårsåldern träffade mamma en ny man. Skilsmässan var ett faktum. Pappa blev samtidigt sjuk i schizofreni och las in på mentalsjukhus.

Vid en rättegång beslutades att mamman skulle få vårdnaden om de yngre bröderna. Ansvarlet för Krister las på pappan.

– Det var en enkel biljett till barnhemmet med tanke på pappas sjukdom.

I dag bor Krister med hustrun Ylva i ett rött litet radhus i Mariefred.

– Hon har varit ett stort stöd för mig, säger Krister.

Ylva sitter bredvid honom vid köksbordet när han berättar om sin barndom. Orden rinner ur Krister, rösten är klar och tydlig. Den åländska dialekten bryter igenom.

– Först blev jag satt på ett barnhem bara hundra meter från mitt barndomshem. Jag sprang dit ofta. Jag minns hur jag stod på en vattentunna och tittade in genom ett fönster. Det var tomt. Mamma hade flyttat till Sverige med mina bröder och sin nye man.

Övergiven

Efter ett år flyttades Krister till det barnhem som blev hans hem fram till sextonårsåldern. Barnhemmet var nyöppnat och han var den första som kom dit.

– Första natten var hemsk. Rummen stod tomma. Jag var ensam och övergiven. Jag försökte intala mig att det skulle kännas bättre dagen efter.

Den första dagen på det nya barnhemmet gav sig Krister ut för att leka i snön. Efter några timmars lek gjorde hungern sig påmind.

– Jag frågade köksan om jag kunde få en smörgås. Hon sa åt mig att fråga föreståndarens fru först.

